

MÁM TO NA HÁKU

Jmenuje se Milan, ale většina lidí ho zná jako MC Špínu. Vypátrat ho při jeho cestách po Praze trvalo déle než týden. Řeč byla nejen o zpívání ve svahilštině, ale také o tupých policajtech nebo životě jeskynního muže a pytláka v Beskydech.

Říká se ti Špína, kde a kdy tahle přezdívka vznikla?

V Karlových Varech, kde jsem se narodil a vyrůstal, jsme chodili do Budvaru. Teď už je ta hospoda dávno zavřená, ale tenkrát tam byl jeden stůl, kde se scházeli místní máničky. Jednou jsme tam takhle seděli a přišel píngrl a říká: „*Poslední piva, budu zavírat.*“ Bylo za deset minut jedenáct, takže přetahoval. Tenkrát musely hospody zavírat nejpozději v deset. Pak byly ještě noční vinárny, ty mohly jet do dvou. No ale tam už jsme seděli na černo. Kamarád Hugo mi řekl: „*Vole, pohlídej mi pivo, jdu na záchod.*“ Jenže než se vrátil, tak jsem mu ho vyžah. Jak to viděl, tak se naštvál a řekl mi, že jsem vydřená špína z fotrovejch koulí. A od té doby mi říkají Špína.

Špína je většinou chápaná jako něco negativního, nepřijemného. Nevadí ti to?

Ať si lidi myslěj, co chtěj, mně je to jedno. Mám to na háku. Nedotkne se mě to.

Jsi za tu přezdívku rád?

Mně nevadí, už jsem si za ty roky zvyknul. Angličani mi říkají *Dirty*. To je překlad, německy to je *Schmutz*. Já znám lidi, který mají ještě horší přezdívky než já. Třeba Vágus nebo Hydrant...

DO LESŮ

Jaké bylo vyrůstat v Karlových Varech? Kdy jsi odtamtud odešel?

V sedmnácti. Teď už tam mám akorát bráchu, máma i táta umřeli. Karlovy Vary byly dobrý. Nikdo tě tam neprudil, ani policajti. Byl tam jeden obecní policajt, starší dědek, co chodil do hospody u našeho baráku. Vždycky si stoupl mezi výčep a takovej sloupek, aby ho nikdo neviděl. A klopil jedno za druhým. Normálně červený výložky, ale opilec. Prostě policajt.

Po škole jsem tam nejdřív zůstal, začal jsem dělat u Pozemních staveb. Krátce nato se ale v Praze začalo stavět sídliště Lhotka, Libuš a Zelenej pruh a hledali mladý kluky, který tam půjdou makat. Tak jsem šel. Jezdil jsem s tatrovkou, a když stavba skončila, dělal jsem u OPBH, topil jsem v kotelnách. Jenže pak tam za mnou přišli dva estébáci a bylo po všem, vyhodili mě. A to byl průser. Tenkrát se muselo pracovat, když jsi neměl razítko v občance dyl než devět dní, šel jsi do basy. Příživnictví, porušování pracovní kázně, to byly paragrafy, který už jsou dávno pryč, to si vymysleli bolševici. Já je tak nenávidím!

Koho?

No bolševiky přece. Podívej se, co tu provedli. Zničili mi život. A pořád jsou tady. Akorát si říkají jinak. A ještě policajty nenávidím. Nikdy jsem to netajil. Takže jsem byl považovaný za nepřítel režimu.

Autorství: **Zuzana Brodílová a Tomáš Havlín**

A jak hodnotíš současný režim?

No je to taky na bačkoru, průser. Vláda, prezident... Ale já se o politiku moc nezajímám. Já si žiju svůj život a ostatní ať mně dají pokoj. Já po nich nic nechci, tak ať nechtějí nic ani oni po mně.

Jakou máš nejhorší zkušenost s policajtama?

Při jednom výslechu mě přivázali k židli a mlátili mě tak, až mi vybuchali skoro všechny zuby. Od té doby je nemám. Podívej! Chtěli, abych udával. Ale neřekl jsem ani hovno. A zbili mě kolikrát. Nejhorší policajtny byly ve Školský, v Bartolomějský a v Lupáčově na Žižkově. To byly tři nejhorší, kde jsem dostal nejvíc bití. Jsou to tupý, tupý mlátičky. Ten, kdo jde k policajtnům nebo vojákům, je pro mě bezmozek. Mlátili nás i na koncertech a festivalech, jezdili jsme hodně na bigbeat. Krom zpěvu jsem hrál ještě na bicí. Hlavní organizátor Trutnova, Martin Věchet, se mnou chvíli dělal v kotelně.

Cos dělal potom, co tě vyhodili z kotelny?

Byl jsem v pátrání a honili mě policajti, ale do vězení jsem nechtěl. Tak jsem odjel na Moravu a strávil dva roky v Beskydech. Žil jsem v lese v jeskyni. Živil jsem se pytláčením, sbíral houby, co se dalo. Mezi lidmi jsem skoro nechodil.

Jak to po těch dvou letech skončilo?

Jednou jsem se vydal na Pustevny koupit tabák, když mi došly cigarety, a někdo mě tam poznal a prásknul policajtnům. A už mě měli. Dalí mi utímatum. Buď odsud odjedeš, nebo tě zavřeme. To byla ta Asanace. Dostal jsem vystěhovalecký pas a odjeli jsme na Hvar do Jugoslávie a pak do Kalifornie, do San Franciska. Moje manželka tehdejší tam měla nějaký známý, kteří nám sehnali bydlení a práci. Zůstal jsem tam skoro sedmáct let. Mám tam čtyři syny, kteří už mají taky děti, takže už jsem dědeček. Nejmladší Marian si vzal za manželku holku z Filipín. Tak doufám, že se za nimi podívám.

Čím ses v Americe živil?

Dělal jsem toho spoustu, ale nakonec jsem skončil jako kamionák. Vozil jsem zeleninu. Jezdili jsme v koloně, sedm těžkejch aut za sebou, většinou z Jižní Karolíny až do Kanady. To bylo dobrý. Srazy kamionáků byly bomba, kalby v motorestech, pak oddech v kabině, kde bylo úplný pohodlí a pak zase dál.

Tehdy sis nechal narůst ty vousy?

Ne, ty mám odjakživa (*smích*).

NAFIFLENCE OBCHÁZÍM OBLOUKEM Co děláš teď?

Prodávám na farmářských trzích na Jiřáku, dělám to už sedm let. Buď chorvatský ryby, nebo maďarský speciality. Takže si pak ještě

odnesu jídlo domů. Mezi prodejci z trhů jede výměnně obchod, tam neexistují peníze – já dám rybu a dostanu třeba zeleninu nebo pečivo nebo něco jinýho. Ale samý dobroty (*smích*). Je to dobrý, baví mě, že jsem mezi lidma a ještě za to dostávám výplatu. Akorát je blbý, že teď přes zimu je pauza a i když pauza není, tak děláme jen od středy do soboty. A pak samozřejmě počasí. V létě, když je třicet a do toho tam jede gril a teplo od mrazáku, tak ti to ve stánku vystoupá klidně na šedesát stupňů. Ať si v tom někdo zkusí makat. To není žádná sranda.

Jak trávíš čas mezitím?

Muzikou přece.

Čím ses ještě živil?

Všechno možný. Hodně jsem dělal v klubech pomocný práce. Cross, Akráč, Wakata...

MC Špína (1957). Pochází z Karlových Varů, původním povoláním dělník. V osmdesátých letech emigroval do USA. Člen několika bigbeatových uskupení a příležitostný MC mnoha českých soundsystémů.

Co jsi tam dělal?

Všechno možný. Vrtání, malování, natírání, bourání, zadržování...

Obešli jsme docela dost podniků, než se nám podařilo tě najít. Podle čeho vybíráš hospodu, do které jdeš?

Člověk musí odhadnout, co tam bude sedět za lidi a kdo bude na baru. Krom Parukářky mám rád tady Punto, Vystřelený voko na Žižkově, docela často chodím na Starou Základnu na Bulovce, kterou má kamarád... No a vyhýbám se těm moderním. Prosklený nebo betonový kostky s drahým chlastem, ve kterých sedí zasraný kravařáci a uhlazený nafiflenci. Kolem těch jediné obloukem.

Jak ses vlastně dostal od bigbeatu k elektronické hudbě?

Jezdíl jsem po Evropě v době, kdy se pomalu začínala rozjíždět scéna kolem techna a ilegálních party, bavilo mě to.

Co se ti na tom líbilo?

Svoboda. Svoboda projevu, svobodná atmosféra, svobodný lidi... Až pak na nás poslali armádu těžkooděnců s vodníma dělami, který zmlátili lidi do krve. Na Czechteku v roce 2005. To bylo odporný.

Co pro tebe znamená povedená party?

Že si zahráješ, je tam tak akorát lidí, ani málo ani moc, konzumačka na baru, nějaká ta vejplata za účinkování, nikdo se nepopere, všechno je v pohodě.

A špatná party?

Přijdou pitomci a vylejou nebo vyfetujou se tak, že to nezvládnou a začnou dělat bordel. Začnou se hádat, prát a vůbec otravovat vzduch.

Utrhla se ti někdy takhle party ze řetězu?

Ne, já se vždycky zmydlím tak, že pak usnu.

Jsi MC, co to obnáší?

Doprovázení hudby mluveným nebo zpívaným slovem. To je původně MC. Můžeš k tomu být i DJ, pouštět desky, ale nemusíš.

Když zpíváš, zní to jako smysluprosté slabiky...

To nejsou slabiky! Já znám pár jazyků a jedním z nich je svahilština. Jenže tady bohužel nikdo svahilsky neumí.

Tvoji fanoušci ti založili facebookovou stránku, kanál na youtube, diskuzi na Nyxu – v Praze jsi dost populární... Jak to snášíš?

No jo, kamkoliv přijdu, vždycky mě někdo zná. Furt mě všichni zdravěj, chtěj se se mnou fotit, bláznec no. Ale už jsem si zvykl. Dřív, když se ke mně někdo hlásil, tak jsem čuměl, kdo to je, nechápal jsem to. Ale teď už je mi to jedno. Tuhle se se mnou dokonce chtěl fotit jeden policajt. Nebo jsme děláli party v Krkonoších, na lyžařský boudě v Pecí pod Sněžkou. Já nebyl v Krkonoších léta, tak jsem si říkal, že mě tam aspoň nebude nikdo znát. Sotva jsem ale vlezl do té hospody, v ruce odposlech, celej aparát nám tam vytáhla rolba našťestí, takže se to jen muselo nanosít dovnitř... no a jak jsem otevřel dveře, tak se ze všech stran začalo ozývat: „Čau Špíno, čau Špíno.“ Kámoši z Ústí nad Labem přijeli na kalbu (*smích*). Ale občas to může i helfnout. Skoro všude se dostanu zadarmo. Na výstavách nemusím platit vstup. To je dobrý, že mě lidi znaj. ■■■